

Om trots op te zijn

FRANS HOOGEVEEN

hoofdredacteur

Enkele weken geleden sprak ik op uitnodiging van de Universiteit van Bari (Italië) op het Alzheimer Congres aldaar. Mij was gevraagd een beeld te schetsen van de hedendaagse dementiezorg in Nederland. En dus vertelde ik over de rol van de huisarts bij het vroegtijdig signaleren van symptomen van dementie en over de diagnostiek in onze geheugenpoliklinieken. Over de 230 (!) Alzheimer Cafés waar mensen met dementie en hun naasten informatie over de ziekte kunnen krijgen en steun van lotgenoten ondervinden. Over de 500 casemanagers en de 120 Ontmoetingscentra die er allemaal toe bijdragen dat mensen met dementie in ons land zo lang mogelijk in hun vertrouwde omgeving kunnen blijven wonen. Maar ook sprak ik over de recente ontwikkelingen in de intramurale zorg: de kleinschalige woonvormen, de zorgboerderijen en vernieuwende initiatieven als 'de Hogeweyk'.

Tijdens de discussie achteraf bleken de congresbezoekers niet alleen geïnteresseerd in hoe wij het aanpakten, maar ook onder de indruk van het rijke palet aan voorzieningen en diensten in Nederland. En eerlijk gezegd gaf mij dat een gevoel van trots. Trots op de vooruitgang van de zorg aan mensen met dementie en hun naasten gedurende de laatste vijftien jaar. Trots op de vele professionals die deze zorg dagelijks

'Ik hoop dat u zich tijdens het lezen ook een beetje trots voelt op uzelf en uw collega's'

⤴ **Frans Hoogeveen** is hoofdredacteur van *Denkbeeld*; hij is werkzaam als lector Psychogeriatrica aan De Haagse Hogeschool en als psycholoog in de zorg voor mensen met dementie bij Florence in Den Haag.

vormgeven. Natuurlijk vertelde ik ook dat de financiering van de dementiezorg in Nederland onder druk staat. Dat de kosten almaar stijgen en dat de overheid daar grenzen aan zal (moeten) stellen. Maar ik voelde toch trots omdat er ondanks moeilijke omstandigheden gezocht blijft worden naar waardevolle alternatieven.

Zo'n nieuw initiatief is bijvoorbeeld het 'Odensehuis', naar Deens voorbeeld, waarover u in dit nummer van *Denkbeeld* kunt lezen. *Lisette Hoes* schrijft over dit 'inloophuis' voor mensen met beginnende dementie, hun familie en vrienden. De achterliggende gedachte is om mensen met dementie nog zoveel mogelijk te laten participeren in de maatschappij, bijvoorbeeld door het organiseren van buurtinitiatieven.

Maar u leest in dit nummer ook over ontwikkelingen in onze meer traditionele voorzieningen. In 'Morgen mag ik naar het verpleeghuis!' vragen *Ezra van Zadelhoff* en *Hilde Verbeek* zich af of het hedendaagse verpleeghuis alleen maar een laatste toevluchtsoord is als het thuis echt niet meer gaat. Of kan het een omgeving zijn waar mensen juist zoveel mogelijk hun leven kunnen blijven leiden zoals zij dat altijd hebben gedaan?

Dat en nog veel meer vindt u in het oktobernummer van *Denkbeeld*. Ik hoop dat u zich tijdens het lezen ervan ook een beetje trots voelt op uzelf en uw collega's. ♦